

4tQD2Akbt

WSA w Białymst
2021.06.22 06:31:37

Signer:
CN=WSA w Białymstoku
C=PL
O=Wojewódzki Sąd Adminis
E=gkojtek@nsa.gov.pl
Public key:
RSA/2048 bits

Sygn. akt II SA/Bk 360/21

W P Ł Y N Ę Ł O
KANCELARIA OGÓLNA
Urzedu Gminy Jaświły

23-06-2021

ilość załączników .....
podpis ..... nr dz. ....

WYROK

ODPIS

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Małgorzata Roleder
Sędziowie	asesor sądowy WSA Elżbieta Lemańska (spr.) sędzia WSA Marek Leszczyński
Protokolant	st. sekretarz sądowy Sylwia Tokajuk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 8 czerwca 2021 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Białymstoku

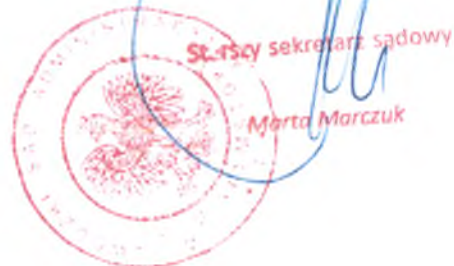
na uchwałę Rady Gminy Jaświły

z dnia 14 grudnia 2018 r. nr II/16/18

o uchwaleniu regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie gminy Jaświły

stwierdza nieważność § 3 punkt 4, § 17 ustęp 1 i § 20 ustęp 2 regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie gminy Jaświły stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

St. r. s. c. sekretarz sądowy
Marta Marczuk

Sygn. akt II SA/Bk 360/21

UZASADNIENIE

Uchwałą z 14 grudnia 2018 r. nr II/16/18 Rada Gminy Jaświły przyjęła regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie gminy Jaświły, który został opublikowany w Dzienniku Urzędowym Woj. Podlaskiego z 20 grudnia 2018 r. pod pozycją 5285.

Uchwała powyższa została zmieniona uchwałą Rady Gminy Jaświły z 30 stycznia 2019 r. nr IV/27/19, która została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Woj. Podlaskiego z 30 stycznia 2019 r. pod pozycją 701.

Uchwałą z 6 maja 2021 r. nr XIX/129/21 Rada Gminy Jaświły przyjęła kolejny regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków (Dz. Urz. Woj. Podl. poz. 2004 z 12 maja 2021 r.). W § 2 tej uchwały uchylono uchwałę z 14 grudnia 2018 r. nr II/16/18.

Prokurator Rejonowy w Białymstoku zaskarżył do sądu administracyjnego uchwałę z 14 grudnia 2018 r. nr II/16/18 w zakresie § 3 pkt 1 oraz § 17 ust. 1 i § 20 ust. 2 regulaminu. Zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego, tj. art. 19 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, dalej: u.z.z.w., przez brak określenia w treści § 3 pkt 1 regulaminu minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody o minimalnym poziomie jakościowym;
- prawa materialnego, tj. art. 19 ust. 5 pkt 9 oraz art. 22 ust. 2 u.z.z.w. przez wskazanie w treści przepisów § 17 ust. 1 i § 20 ust. 2 regulaminu, iż zapewnienie dostaw wody na cele przeciwpożarowe następuje na mocy umowy/porozumienia pomiędzy Gminą Jaświły i Przedsiębiorstwem, zaś rozliczenia za wodę pobraną na cele przeciwpożarowe dokonywane są w okresach miesięcznych na podstawie deklaracji Straży Pożarnej lub Gminy, podczas gdy – zdaniem skarżącego - rada gminy nie jest uprawniona do określania terminów rozliczeń, a jedynie do ustalenia warunków dostarczania wody na cele przeciwpożarowe, tzn. określenia, kto, z jakich

urządzeń i na jakich warunkach może korzystać, a także nie istnieją podstawy aby zasady rozliczeń określała umowa z przedsiębiorstwem.

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonym zakresie.

Uzasadniając zarzuty wskazał, że kwestionowana uchwała jest aktem prawa miejscowego, który musi być podejmowany w granicach i na podstawie upoważnień ustawowych. Zakwestionowane regulacje w sposób istotny naruszają prawo. W § 3 ust. 1 regulaminu określono minimalną ilość dostarczanej wody, gdy tymczasem regulamin winien określać „minimalny poziom usług”, czyli konkretne parametry tych usług, tzn. co najmniej minimalne ciśnienie wody, minimalną ilość dostarczanej wody, minimalną ilość odprowadzanych ścieków, jak również minimalną jakość dostarczanej wody i odprowadzanych ścieków. Jeśli zaś organ nie określi żadnego z parametrów „minimalnego poziomu usług” w zakresie jakości dostarczanej wody, to uchwała nie zawiera elementu obligatoryjnego wynikającego z dyspozycji art. 19 ust. 5 u.z.z.w. i nie ma znaczenia fakt uregulowania wymagań dotyczących jakości wody w odrębnym rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 13 u.z.z.w. oraz to, że umowa określa ilość i jakość oraz warunki świadczonych usług (art. 6 ust. 3 pkt 1 u.z.z.w.). Nie zwalnia to rady z zachowania obowiązujących standardów przy określeniu obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w zakresie zapewnienia minimalnego poziomu świadczonych usług (Prokurator powołał wyrok w sprawie II OSK 1943/18). Odnośnie drugiego zarzutu Prokurator wskazał, że rada gminy jest uprawniona jedynie do określania warunków dostarczania wody na cele przeciwpożarowe, a więc do określenia kto, z jakich urządzeń i na jakich warunkach może korzystać. Brak jest podstaw, aby warunki te określała umowa z przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym, gdyż powinien je określać właśnie regulamin uchwalony przez organ stanowiący (wskazał wyrok w sprawie II SA/OI 220/19). Rada nie jest także uprawniona do określania terminów rozliczeń za usługę. Sposób ponoszenia kosztów związanych z użyciem wody na cele przeciwpożarowe reguluje art. 22 u.z.z.w. i brak jest podstaw do tego, aby kwestia ta była ponownie unormowana w regulaminie, w sposób który stanowi modyfikację ustawowego zapisu. Przy uchwalaniu § 17 ust. 1 i § 20 ust. 2 regulaminu doszło zatem do przekroczenia delegacji ustawowej.

Konkludując Prokurator wskazał, że niezgodność uregulowań przyjętych w uchwale będącej przedmiotem skargi godzi także w zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP).

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o umorzenie postępowania w zakresie § 3 pkt 1 uchwały, uwzględnienie zarzutów w zakresie § 17 ust. 1 i § 20 ust. 2 uchwały. Wskazał, że zarzutów do uchwały nie zgłosił organ nadzoru. Natomiast jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi uregulowana została w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2017 r. (Dz. U. poz. 2294) oraz wynika z Dyrektywy Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. (Dz. U. UE.L. z 1998 r. Nr 330, str. 32; zm. z 2003 r. Nr 284, str. 1 z 2009 r. nr 188, s. 14 oraz 201 r. Nr 260 str. 6). Nadto, oprócz § 3 pkt 1 zaskarżonej uchwały jakość wody została również uregulowana w pkt 2-3 i pośrednio w pkt 4, jakość ścieków - w § 4 pkt 1-3. Trudno zatem zgodzić się z Prokuratorem, że nie uregulowano „minimalnego poziomu usług”. Natomiast organ zgodził się z zarzutem dotyczącym § 17 ust. 1 regulaminu wskazując, że uregulowania te zastrzeżone są wyłącznie dla Rady i nie mogą być przenoszone umową/porozumieniem na organ wykonawczy. Również zgodził się z zarzutem dotyczącym § 20 ust. 2.

Podczas rozprawy w dniu 8 czerwca 2021 r. skarżący Prokurator zmodyfikował zarzuty skargi w ten sposób, że zamiast § 3 pkt 1 zakwestionował § 3 pkt 4 Regulaminu podtrzymując uzasadnienie tego zarzutu sformułowane w skardze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku zważył, co następuje.

Skarga podlega uwzględnieniu przez stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w kwestionowanym zakresie, zmodyfikowanym przez skarżącego na rozprawie.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.), nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem. Podstawą stwierdzenia nieważności uchwały jest uznanie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Konieczność spełnienia przesłanki „istotności” naruszenia prawa prowadzącego do stwierdzenia nieważności uchwały wyprowadza się z faktu, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie

stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się wyłącznie do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4 tej ustawy).

Do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego przez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (vide Z. Kmiecik, M. Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, Samorząd Terytorialny 2001/1-2, s. 102). Jak wskazał NSA w sprawie I OSK 124/17, istotna sprzeczność z prawem to wada doniosła pod względem faktycznym i prawnym, wynikająca z naruszeń przepisów prawa materialnego bądź formalnego, ale taka, która jest oczywista, jednoznaczna, niepozwalająca na zaakceptowanie uchwały ze względu na sposób i tryb jej podjęcia lub skutki, jakie wywołuje (orzeczenie powyższe jak i inne powołane w niniejszym uzasadnieniu dostępne na orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zaskarżony w sprawie niniejszej Regulamin jako akt prawa miejscowego jest źródłem prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organu, który go ustanowił (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP). Stosownie do treści art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Rozwinięciem tej zasady na poziomie ustawowym jest art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy.

Zaskarżona uchwała została podjęta w wykonaniu delegacji ustawowej określonej w art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2018 r., poz. 1152 ze zm.), dalej: u.z.z.w., zgodnie z którą regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków określa prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;

- 2) warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
- 4) warunki przyłączenia do sieci;
- 5) warunki techniczne określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne odbioru wykonanego przyłącza;
- 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;
- 8) standardy obsługi odbiorców usług, w tym sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
- 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Powyższy przepis stanowi delegację ustawową i ściśle określa zakres spraw, które muszą stać się przedmiotem unormowania uchwały rady gminy. Wskazując zakres zagadnień, które powinny być objęte regulaminem, ustawodawca posłużył się sformułowaniem „regulamin określa”, co oznacza że treść regulaminu powinna bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej (vide np. wyrok w sprawie II OSK 994/16). Jednocześnie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tym przepisie stanowią naruszenie przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności, a więc stanowią istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości bądź w części (vide wyrok w sprawie II OSK 2068/20). Taką samą wadą dotknięte są te z postanowień aktu prawa miejscowego, które wprawdzie odnoszą się do materii wskazanej w powołanym art. 19 u.z.z.w., ale w zakresie uregulowanym już wyczerpująco w ustawie bądź rozporządzeniu wykonawczym albo stanowią powtórzenie rozwiązań ustawowych, albo regulują te same kwestie w sposób odmienny.

W ocenie sądu, Rada Gminy Jaświły nie do końca prawidłowo zrealizowała upoważnienie ustawowe. W szczególności nie zrealizowała wymagania wynikającego z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. dotyczącego określenia minimalnego poziomu usług świadczonych w zakresie dostarczania wody. Jak należy rozumieć „minimalny poziom usług w zakresie dostarczania wody” wypracowało orzecznictwo, wskazując że chodzi co najmniej o wskazanie minimalnego ciśnienia wody, jej

jakości, ciągłości dostaw i sposobu postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług, jak również minimalnej ilości dostarczanej wody (vide np. wyrok w sprawie II OSK 1943/18). Z treści § 3 Regulaminu wynika natomiast, że w zakresie dostarczania wody przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest zobowiązane:

- 1) zapewnić dostarczenie odbiorcy usług wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w ilości nie mniejszej niż 0,5 m³ na dobę;
- 2) zapewnić ciągłość dostaw wody, z zastrzeżeniem uzasadnionych wyjątków określonych w niniejszym Regulaminie;
- 3) w przypadku dostarczania wody z posiadanej sieci wodociągowej, zapewnić zaopatrzenie w wodę pod ciśnieniem nie mniejszym niż 0,05 MPa mierzonym u wylotu na zaworze za wodomierzem głównym zainstalowanym na przyłączy wodociągowym;
- 4) prowadzić regularną wewnętrzną kontrolę jakości dostarczanej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Z powyższego wynika, że większość wymaganych parametrów świadczących o zapewnieniu minimalnego poziomu usług w zakresie dostarczania wody Rada Gminy określiła regulując minimalną ilość wody, ciągłość dostaw, ciśnienie. Z kolei w Rozdziale 8 Regulaminu w § 13 uregulowała sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków. Zabrakło uregulowania minimalnej jakości dostarczanej wody, zaś w to miejsce wprowadzono regulację § 3 pkt 4 Regulaminu. Takie postępowanie jest nieprawidłowe i narusza w sposób istotny delegację ustawową z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. Przede wszystkim dlatego, że nałożenie na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w § 3 pkt 4 Regulaminu obowiązku prowadzenia regularnej wewnętrznej kontroli jakości dostarczanej wody stanowi niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowej z art. 5 ust. 1a u.z.z.w., zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane do prowadzenia regularnej wewnętrznej kontroli jakości wody. Regulamin zaś powinien określać wyłącznie to, co wynika z delegacji ustawowej i nie powinien powtarzać przepisów ustawy. Powtarzając te przepisy wprowadza chaos prawny, gdyż obowiązek prowadzenia przez przedsiębiorstwo regularnej kontroli jakości dostarczanej wody staje się w sposób nieuprawniony obowiązkiem uregulowanym w dwóch aktach prawnych: w ustawie i w uchwale o przyjęciu regulaminu, co może

stwarzać mylne wrażenie, że obowiązek ustawowy uzyskuje moc dopiero na skutek jego ujęcia w akcie prawa miejscowego. Taka sytuacja jest niedopuszczalna i narusza w sposób istotny zasady prawidłowej legislacji, zgodnie z którymi w akcie prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych (§ 137 w związku z § 143 „Zasad techniki prawodawczej” – rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., Dz. U. z 2016 r., poz. 283 ze zm.). Po drugie, ustawowy obowiązek przedsiębiorstwa kontrolowania jakości dostarczanej wody nie wyczerpuje obowiązku rady gminy do uregulowania w regulaminie dostarczania wody o odpowiedniej jakości. Regulacja regulaminu przewidująca konkretne wskazanie o jakiej jakości powinna być dostarczana woda ma istotne znaczenie gwarancyjne dla odbiorcy usług. Skoro bowiem w Rozdziale 9 Regulaminu określono zasady postępowania reklamacyjnego w przypadku niewypełnienia przez przedsiębiorstwo minimalnego poziomu usług (vide § 15 ust. 1 Regulaminu *expressis verbis* stanowiący o możliwości reklamowania ilości i jakości świadczonych usług), to brak określenia w Regulaminie parametru jakości wody obowiązującego na terenie tej konkretnej Gminy powoduje brak możliwości reklamowania w tym zakresie (domagania się wody o konkretnej, określonej jakości). Nie zmienia tego faktu okoliczność obowiązywania rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 13 u.z.z.w. określających minimalny poziom jakości wody (vide rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, Dz. U. poz. 2294 ze zm.). Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 u.z.z.w. wyznaczają wprawdzie minimalny poziom świadczonych usług, ale nie oznacza to, że na terenie danej gminy jakość dostarczanej wody musi być równa co najmniej minimalnym wskaźnikom z rozporządzenia. Gmina może wprowadzić zaostrzone wymagania jakościowe dla wody dostarczanej przez przedsiębiorstwo na terenie obowiązywania swojego regulaminu. Niezamieszczenie w skarżonym Regulaminie norm dotyczących minimalnego poziomu usług w zakresie jakości dostarczanej wody stanowi więc o istotnym naruszeniu upoważnienia ustawowego z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. Jak wskazał nadto NSA w sprawie III OSK 374/21, przepisów typu policyjnego (rozporządzenie o jakości wody) nie można utożsamiać z przepisem regulującym jakość usługi lub rzeczy, ta bowiem może wynikać np. ze szczególnych walorów, klarowności, smaku, składu chemicznego. Określenie minimalnego poziomu

świadczonych usług w akcie prawa miejscowego (a także zasad postępowania w przypadku przerw w ciągłym świadczeniu usług – vide w sprawie niniejszej Rozdział 8 Regulaminu) ma dawać mieszkańcom gminy (miasta) gwarancję i wskazówkę co najmniej jakiego poziomu usług mogą spodziewać się po dostarczającym te usługi przedsiębiorstwie oraz wyznaczać granice swobody stron umowy o doprowadzenie wody i odprowadzenie ścieków, w szczególności umocnić pozycję odbiorcy usług. Dopiero wówczas odbiorca ten będzie mógł liczyć na zapewnienie konkretnego, minimalnego poziomu usług przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, które posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku, a zwykle - monopol naturalny. W konsekwencji, w sprawie niniejszej, treść § 3 pkt 4 Regulaminu w zakwestionowanym kształcie odnoszącym się do ogólnego wskazania „jakości dostarczanej wody”, nie jest wystarczającym wykonaniem delegacji ustawowej zawartej w przepisie art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w., mimo wskazania w punktach 1, 2 i 3 tego przepisu na minimalną ilość wody, ciągłość dostaw i ciśnienie wody a w Rozdziale 8 Regulaminu uregulowania sposobu postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług.

Odnośnie regulacji § 17 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym zapewnienie dostaw wody na cele przeciwpożarowe następuje na podstawie umowy/porozumienia zawartej/ego pomiędzy Gminą Jaświły i Przedsiębiorstwem, to jest to regulacja również naruszająca delegację ustawową. Przepis art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. nie przewiduje, aby zapewnienie dostarczania wody na cele przeciwpożarowe miało następować na podstawie umowy zawieranej przez przedsiębiorstwo i gminę. Zadaniem gminy jest zapewnienie bezpieczeństwa, w tym ochrony przeciwpożarowej na własnym terenie. Koszty realizacji tego zadania ponosi gmina, co wynika wprost z art. 22 pkt 2 u.z.z.w. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obciąża natomiast obowiązek publiczny zapewnienia dostarczania wody na cele przeciwpożarowe. Regulamin ma skonkretyzować warunki realizacji tego obowiązku, czyli określać kto, na jakich warunkach i skąd może na ten cel pobierać wodę. Z upoważnienia ustawowego nie wynika obowiązek zawierania przez gminę umów cywilnych z przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym. Nałożenie takiego obowiązku (w zaskarżonym Regulaminie: „Zapewnienie dostawy wody na cele przeciwpożarowe następuje na podstawie umowy/porozumienia”) musiałoby posiadać wyraźną podstawę prawną, a tej brak. Z kolei w sferze faktycznej

może to utrudnić, a w skrajnym przypadku uniemożliwić prowadzenie akcji przeciwpożarowej, jeśli taka umowa nie zostałaby zawarta, mimo utrzymania tego obowiązku w Regulaminie. Dlatego należy przyjąć, że w przepisie art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. chodzić musi o uregulowanie warunków faktycznych bądź technicznych dostarczenia wody na cele przeciwpożarowe a nie warunków formalnych. Jak wyżej bowiem wskazano, kwestia podmiotu odpowiedzialnego za pokrycie kosztów poboru wody do celów przeciwpożarowych uregulowana została *expressis verbis* w ustawie. Tym samym brak jest podstaw do uznania, aby przepis §17 ust. 1 Regulaminu był zgodny z prawem.

Za naruszający upoważnienie ustawowe wynikające z art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. należy również uznać przepis § 20 ust. 2 Regulaminu, zgodnie z którym rozliczenia za wodę pobraną na cele przeciwpożarowe dokonywane są w okresach miesięcznych na podstawie deklaracji Straży Pożarnej lub Gminy. Upoważnienie zawiera obowiązek uregulowania „warunków dostarczania wody na cele przeciwpożarowe” w czym nie mieści się określanie za jaki okres rozliczenie powinno następować. Powtórzyć należy, że „warunki dostarczania” to konieczność wskazania w szczególności kto może pobierać wodę na cele ppoż oraz z jakich ujęć (bądź hydrantów) i na jakich warunkach. Terminy rozliczeń nie odnoszą się do „warunków dostarczania wody” a do zdarzeń późniejszych, obejmujących skutki pobrania wody na cele ppoż. Uregulowanie zasad rozliczeń (terminowości rozliczeń) nie mieści się więc w upoważnieniu ustawowym wynikającym z art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w.

Z wyżej wskazanych powodów sąd zdecydował o wyeliminowaniu zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części.

Uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), dalej: P.p.s.a., sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 P.p.s.a.). Unormowanie to nie określa, jakiego rodzaju naruszenia prawa są podstawą do stwierdzenia przez sąd nieważności uchwały w całości bądź w części. Dlatego istotnym jest podkreślenie, że sąd dokonując kontroli legalności aktu prawa miejscowego i korzystając z przewidzianego w art. 147 § 1 P.p.s.a. prawa jest obowiązany do dokonania oceny, czy w sytuacji wyeliminowania z

obrotu prawnego tylko niektórych regulacji uchwały, pozostałe jej regulacje pozostawione w obrocie prawnym będą nadal w pełni realizowały zakres przedmiotowy wyznaczony do uregulowania w ramach aktu prawa miejscowego, a zatem czy w sytuacji wyeliminowania z obrotu prawnego jedynie poszczególnych zapisów regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, będzie on w pozostałej części spełniał wymogi wynikające z art. 19 ust. 5 u.z.z.w (vide wyrok w sprawie II OSK 2605/15).

Zdaniem sądu w sprawie niniejszej, nieprawidłowości stwierdzone w sprawie niniejszej nie uzasadniają wyeliminowania zaskarżonego aktu w całości. W pozostałym, niezakwestionowanym zakresie akt ten może funkcjonować bez ww. przepisów. Wyeliminowane przepisy stanowią jedynie część regulacji Regulaminu, ich brak nie dezintegruje pozostałych jego postanowień. W konsekwencji stwierdzenie uchybień we wskazanych przepisach nie niesie za sobą konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego całego Regulaminu. Nie zmienia to jednak faktu, że regulacje dotyczące w szczególności jakości dostarczanej wody powinny się w przyjmowanych przez organy regulaminach znaleźć, co dopiero stanowić będzie pełną i wszechstronną realizację upoważnienia z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w.

Na przeszkodzie stwierdzeniu nieważności Regulaminu z 14 grudnia 2018 r. nie stoi fakt uchylenia w dniu 6 maja 2021 r. uchwały przyjmującej ten Regulamin. Stwierdzenie przez sąd nieważności aktu prawa miejscowego działa od dnia wejścia aktu do obrotu prawnego, podczas gdy uchylenie przez organ wskutek podjęcia kolejnej uchwały działa na przyszłość nie eliminując skutków jakie wystąpiły w trakcie obowiązywania zaskarżonej regulacji. Z kolei zmiana zaskarżonej uchwały jaka nastąpiła uchwałą z 30 stycznia 2019 r. nr IV/27/19 nie dotyczyła zakresu zaskarżenia w sprawie niniejszej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Starszy sekretarz sądowy
Marta Marczuk